

Arrest

nr. 294 685 van 26 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HEYVAERT
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 12 september 2023 houdende bevel tot teruggedrijving.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HEYVAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster komt, samen met haar moeder, op 12 september 2023 aan te Brussel met een vlucht vanuit Istanboel. Naar aanleiding van de grenscontrole wordt haar de toegang tot het grondgebied geweigerd en wordt een beslissing tot teruggedrijving genomen (bijlage 11). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“TERUGDRIJVING

Op 12/9/2023 om 19.00 uur, aan de grensdoorlaatpost LPA BRUNAT werd door ondergetekende, 1^e INP S.K.

de mevrouw :

naam (...) voornaam (...) geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Venezuela

houder van het document Paspoort Venezuela nummer (...)

afgegeven te Venezuela op : (...)

de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart samen met haar moeder te reizen met oog op een familiebezoek, echter zij is niet in het bezit van een uitnodiging van haar familie. Niemand wacht betrokkene en haar moeder op bij aankomst in de luchthaven. Betrokkene is in het bezit van terugkeerticket op dd. 25.10.2023 terwijl haar moeder een terugkeerticket heeft op dd. 07.12.2023.

(...)

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene reist samen met haar moeder naar België om hier bij familie te verblijven. Betrokkene is in het bezit van een terugkeerticket op dd. 25.10.2023. Betrokkene en haar moeder zijn bij aankomst slechts in het bezit van 30 euro in cash, en 1900 Amerikaanse dollar cash. Betrokkenen hebben geen bank-of kredietkaart bij zich, evenmin een gelegaliseerde tenlasteming. Derhalve voldoen zij niet aan de gestelde richtbedragen voor België van 45euro per dag per persoon voor een verblijf bij een particulier.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk ratione temporis. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“EERSTE EN ENIGE MIDDEL:

- Schending van artikel 3 en van artikel 74/13 Vreemdelingenwet;
- Schending van artikel 8 EVRM;
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;
- Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

4.1. Principes

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de overheid een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, betekent onder meer dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing.

Aldus vereist dit principe een correcte behandeling van de onderworpen persoon en zorgvuldig onderzoek naar de feiten en belangen waarbij de overheid ervoor zorgt dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat het met kennis van zaken kan beslissen (procedurele zorgvuldigheid) en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad (materiële zorgvuldigheid).

2. De motiveringsverplichting zoals weergegeven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de rechtsmiddelen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De beslissingen van de overheid moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissingen genomen zijn.

Een gebrekkige motivering staat hierbij gelijk aan een afwezigheid van motivering. Immers, een vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn hierbij niet afdoende (VAN HEULE, D., De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet, T.V.R. 1993/2, 67-71).

De formele motiveringsplicht waarborgt niet alleen dat de burger hierdoor duidelijk kennis kan nemen van alle elementen welke aan de basis van de beslissing liggen, alsook van de draagwijdte van deze beslissing (o.a. RvS nr. 45.623 van 30 december 1993), doch deze formele motiveringsplicht waarborgt tevens de goede werking van het gerechtelijk apparaat (o.a. RvS nr. 44.847 van 9 november 1993).

3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Het Hof van Justitie stelt dat, wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verwerende partij om in het kader van dit onderzoek de vreemdeling in de mogelijkheid te stellen om de nodige elementen en standpunten kenbaar te maken.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

4.2. Toegepast op onderhavig geval

Ten eerste meent verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoekende partij er niet in slaagt het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden te staven. Het verwijst hierbij louter naar het niet in het bezit zijn van een uitnodiging van haar familie en van een ticket voor de terugvlucht naar Venezuela.

Wat deze motivering betreft, moet vastgesteld worden dat het specifieke oogmerk van de reis van verzoekende partij naar België – met name omdat haar schoonbroer omwille van medische redenen belet wordt te reizen en haar zus bijgevolg evenmin helemaal alleen met drie jonge kinderen kan reizen én ze twee van haar nichtjes/neefjes nog nooit in levende lijve gezien heeft en ze louter om deze redenen naar België reisde – op geen enkele manier als feitelijk en pertinent element opgenomen in de motivering van de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing kan niet blijken dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het specifieke karakter en doel van verzoekers reis naar België, met name een familiebezoek aan haar familie die ze door de medische ongeschiktheid van haar schoonbroer, nog nooit gezien heeft.

Het klemmt hierbij dat verwerende partij op basis van eenvoudig onderzoek de motieven die ten grondslag liggen aan het verblijf van de schoonbroer en de zus van verzoekende partij had kunnen achterhalen en daarbij had kunnen vaststellen dat het gezin op basis van een voorwaardelijk verblijfsrecht in België verblijft op basis van een medische regularisatie in toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet als gevolg van een ernstige medische aandoening waaraan haar schoonbroer lijdt en die tot gevolg heeft dat hij medisch ongeschikt is om verre reizen te ondernemen en dus terug te keren naar zijn geboorteland, Venezuela.

Bovendien reisde verzoekende partij met een geldig Venezolaans paspoort én was ze in het bezit van een vliegticket voor haar terugkeer naar Venezuela, reeds op 25 oktober 2023, ruim binnen de wettelijke geldigheidsduur van drie maanden.

Nergens uit de bestreden beslissing kan aldus blijken dat verwerende partij voldoende zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd bij het onderzoek naar de feiten, zodat het met kennis van zaken had kunnen beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig had kunnen inschatten en afwegen, teneinde de belangen van verzoekende partij niet nodeloos te schaden.

Evenmin blijkt de bestreden beslissing de formele motiveringsverplichting te respecteren nu deze motiveert dat verzoekende partij het doel van haar voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden niet kan aantonen, wat op basis van een zorgvuldige en grondige beoordeling evenwel duidelijk had geweest.

Ten derde, stelt de bestreden beslissing als motief van de weigering tot het grondgebied dat verzoekende partij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor de duur en de vorm van het verblijf of voor de terugreis naar het land van oorsprong. Ze verwijst hierbij naar het feit dat verzoekende partij slechts 30 euro en 1900 Amerikaanse dollar in cash op zak zou hebben en geen bank- of kredietkaart, noch een gelegaliseerde tenlasteneming bij zich zou hebben. Derhalve zou zij niet voldoen aan de gestelde richtbedragen voor België van 45 euro per dag per persoon voor een verblijf bij een particulier.

Ook hier moet vastgesteld worden dat de motiveringsverplichting, de zorgvuldigheidsplicht en de toepassing van artikel 3, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet zelf geschonden worden.

Zo zou uit het administratief dossier – dat echter nog niet geraadpleegd kon worden op het moment dat het verzoekschrift wordt ingediend – moeten blijken dat de verzoekende partij wel degelijk in het bezit is van een kredietkaart die verbonden is aan een bankrekening. De bestreden beslissing berust dus andermaal op een schending van de motiveringsplicht.

Ook kan daarnaast de schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de motiveringsverplichting én van artikel 8 EVRM aangehaald worden, nu blijkt dat verwerende partij op geen enkele manier rekening houdt met de specifieke redenen van het familiebezoek – zoals eerder uiteengezet – en dat de bestreden beslissing hier geen enkele motivering over bevat, terwijl dit nochtans duidelijk de redenen van hun komst naar en tijdelijk verblijf in België rechtvaardigt.

Naast het feit dat verzoekende partij wel degelijk een kredietkaart op zak had en zij wel degelijk kon aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor de duur van hun verblijf bij haar familie hier in België, had verwerende partij voldoende rekening moeten houden met de aanwezigheid van haar familie in België op basis van een wettig verblijfsrecht en het specifieke reisdoel, met name om haar familie te zien, zonder dat zij ook maar enige intentie had om hier langer te blijven – getuige ook het terugkeerticket dat zij reeds op zak had.

Wat de toepassing van artikel 8 EVRM betreft, moet vastgesteld worden dat de bestreden beslissing eveneens onvoldoende rekening houdt met het gezins- en familieleven van verzoekende partij en dat verwerende partij zich niet afdoende geïnformeerd heeft om een onderzoek naar de toepassing van artikel 8 van het EVRM mogelijk te maken.

Hoewel de bescherming van artikel 8 EVRM niet absoluut is, kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen in bepaalde gevallen niettemin aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd door die bepaling, hetgeen in casu het geval is.

Op basis van de rechtspraak van het EHRM had verwerende partij moeten onderzoeken of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om verzoekster op het grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij haar recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

In het kader van een redelijke afweging worden hadden een aantal elementen in rekening genomen moeten worden, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt aangetast, waarbij in casu het feit dat verzoekende partij haar neefjes/nichtjes nog nooit gezien heeft van doorslaggevend belang is.

Dit is het gevolg van enerzijds het feit dat de familie van verzoekende partij niet kan reizen naar Venezuela met haar neefjes/nichtjes, nu haar schoonbroer aan een ernstige medische aandoening lijdt die hem verhinderd te reizen en dat haar zus onmogelijk met drie jonge kinderen alleen kan reizen.

Anderzijds, een ander feitelijk element dat hierbij van doorslaggevend belang is, is de vaststelling dat de familie van verzoekende partij slechts over een tijdelijk, voorwaardelijk verblijfsrecht beschikt (zie ook stuk 2) en dat de begunstigden van een tijdelijke verblijfsvergunning niet in aanmerking komen om een tenlasteneming te ondertekenen (cf. artikel 3 Vreemdelingenwet en artikelen 17/2 tot 17/9 van het koninklijk besluit van 08 oktober 1981). Doordat haar schoonbroer, noch zus zich om die reden garant

kan stellen voor een verbintenis tot tenlasteneming, kan verzoekende partij evenmin op deze grond haar familie in België bezoeken en haar recht op eerbiediging van het familieleven uitoefenen.

Verzoekende partij toont aldus aan dat zij haar familieleven niet in de zin van het door artikel 8 EVRM beschermde familieleven effectief kan uitoefenen in Venezuela en dat haar de toegang tot het grondgebied louter voor een familiebezoek aan haar familie om die redenen had verleend moeten worden. Om deze redenen is er dan ook sprake van een schending van de motiveringsverplichting én van artikel 8 van het EVRM nu verwerende partij faalt op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken, en geen rekening houdt met het bestaan van feitelijke elementen die een andere beoordeling tot gevolg zouden gehad hebben.

Verwerende partij heeft, ondanks het aanwezig zijn van pertinente elementen, nagelaten om (i) na te gaan of er een werkelijk gezinsleven bestaat en (ii) om een belangenafweging van de in het geding zijnde belangen uit te voeren om na te gaan of de inmenging in het familieleven werkelijk noodzakelijk was.

In casu kan een schending van artikel 8 EVRM worden vastgesteld in de mate dat (i) geen onderzoek werd gevoerd met betrekking tot essentiële elementen bij het nemen van de bestreden beslissing, welke noodzakelijk zijn voor de beoordeling van het bestaan van een beschermwaardig privé- en gezinsleven in het licht van artikel 8 EVRM, en (ii) verwerende partij geen deugdelijke belangenafweging in dat verband heeft uitgevoerd.

Tot slot schendt verwerende partij met de bestreden beslissing ook artikel 3 Vreemdelingenwet nu blijkt dat verzoekende partij met de bestreden beslissing onrechtmatig de toegang tot het grondgebied werd geweigerd.

De bestreden beslissing is dus niet alleen niet zorgvuldig gemotiveerd, maar steunt bovendien ook niet op alle gegevens in het administratief dossier.

Gelet op het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld de bestreden beslissing artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is aldus in het licht van voorgaande bepalingen niet naar recht verantwoord waardoor een schorsing van de uitvoering ervan zich opdringt.”

2.2.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Uit de uiteenzetting van het middel blijkt zeer duidelijk dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en inhoudelijk betwist. Aldus is voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De bestreden beslissing is gesteund op artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

(...)”

De bestreden beslissing motiveert enerzijds dat verzoekster niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (artikel 3, eerste lid, 3°) en anderzijds dat verzoekster niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf (artikel 3, eerste lid, 4°). Beide motieven zijn elk op zich determinerend en zijn op zich afdoende om de bestreden beslissing te dragen.

2.2.3. Na een theoretische duiding van de aangevoerde rechtsregels, betwist verzoekster met betrekking tot het eerste motief dat zij het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf niet kon staven. Zij meent dat de motivering dat zij geen uitnodiging van familieleden kon voorleggen en dat zij een retourticket op 25 oktober 2023 heeft, terwijl het retourticket van haar moeder met wie zij samen reist pas 7 december 2023 vermeldt, niet afdoende is. Zij benadrukt dat het doel van de reis een ontmoeting is met de drie jonge kinderen van haar zus, en dat haar schoonbroer-echtgenoot van haar zus- onmogelijk naar Venezuela kan reizen omwille van een medische aandoening. Zij wijst er op dat zij beschikt over een geldig paspoort en een terugkeerticket.

Met betrekking tot het tweede motief, het vereiste van voldoende bestaansmiddelen, motiveert de bestreden beslissing dat verzoekster en haar moeder samen 30 euro en 1900 dollar cash geld bij zich hadden en geen bank- of kredietkaart bij zich hadden, noch een gelegaliseerde tenlasteneming. Zij voldoet aldus niet aan de richtbedragen voor België van 45 euro per dag per persoon. Verzoekster voert hier tegen aan dat zij wel degelijk in het bezit was van een kredietkaart. Zij wijst er ook op dat verzoeksters familie in België slechts beschikt over een tijdelijke verblijfsvergunning en dat zij derhalve niet in aanmerking komen om een tenlasteneming te ondertekenen.

Verder voert verzoekster aan dat geen rekening werd gehouden met de aanwezigheid van haar familie in België en dat niet werd nagegaan of er sprake is van een positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM.

2.2.4. Het administratief verslag opgesteld door de grenspolitie op 12 september 2023, en dat zich in het administratief dossier bevindt, vermeldt het volgende:

“Volgens de verklaringen van de betrokkene:

(...)

Komen familie bezoeken. De schoonmoeder blijft aanvankelijk 3 maand en de schoonzus 1,5 maand. Voor de vooropgestelde termijn hebben zij ruimschoots onvoldoende middelen bij zich. Eerste binnenkomst in België. Geen reisprogramma of andere brochures bij.

Conclusie van de Politie op basis van het verhoor:

(...) Op 12/02/2023 om 14.55 bieden de genaamden [verzoekster] en [verzoeksters moeder] zich aan bij de grenscontrole aankomsten bij Inspecteur (...) Betrokkenen zij drager van een geldig Venezolaans paspoort. Betrokkenen zijn aangekomen vanuit Istanbul met vlucht (...).

Aangezien betrokkenen enkel e Spaanse taal machtig zijn worden wij tijdens het interview bijgestaan door een Spaanstalige Frontexmedewerker dewelke momenteel op onze dienst werkzaam is.

Zij verklaren voor de eerste maar naar België te komen om familie te bezoeken. De familie is woonachtig in (...) De Genaamde [verzoekster] heeft een terugkeerticket voorzien op 25/10/2023. Haar moeder, de genaamde (...) heeft een terugkeerticket voorzien op 07/12/2023. Betrokkenen zijn niet in het bezit van een uitnodiging van hun familie. Zij hebben geen reisplan of enige andere informatie of reisbrochures bij zich. Ze gaan gewoon bij de familie verblijven tijdens hun vakantie.

Betrokkenen zijn in het bezit van 30 Euro en 1900 Amerikaanse Dollar. Zij hebben geen kredietkaarten bij zich. Betrokkenen zijn ook niet in het bezit van een officiële tenlasteneming van hun familie. Voor het vooropgestelde verblijf in België is dit dus ruimschoots onvoldoende.

Wij nemen telefonisch contact op met de familie, de genaamde (...). Betrokkene deelt ons mede dat het hier zijn schoonmoeder en schoonzus betreft en dat zij bij hem thuis zullen verblijven. Zij hebben geen tenlasteneming opgesteld vooraf. Hij deelt ons mede dat zowel hij als zijn echtgenote werken. (...)”

Met betrekking tot het motief gesteund op artikel 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, betwist verzoekster niet dat zij -voor twee personen- slechts in het bezit was van 30 euro en 1900 dollar, terwijl het richtbedrag voor België per persoon per dag 45 euro bedraagt. Verzoekster zou anderhalve maand in België blijven en haar moeder drie maanden. Verzoekster betoogt enkel dat zij wél over een kredietkaart beschikte. De Raad merkt echter op dat in het politieverlag uitdrukkelijk wordt vermeld dat verzoekster geen kredietkaart bij zich had. Zij voegt bij haar verzoekschrift geen kopie van een kredietkaart, noch legt zij ter zitting een begin van bewijs voor. Verzoekster maakt haar bewering dat zij wel over een kredietkaart zou hebben beschikt, niet aannemelijk.

Met betrekking tot het motief dat er evenmin een tenlasteneming werd voorgelegd, betoogt verzoekster dat het gezin in België slechts beschikt over een tijdelijk en voorwaardelijk recht op verblijf, en dat het hen overeenkomstig artikel 3 van de Vreemdelingenwet en artikel 17/2 tot artikel 17/9 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 niet is toegestaan een tenlasteneming te ondertekenen.

Zoals hoger reeds aangestipt, bepaalt in artikel 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dat de vreemdeling die het grondgebied wil binnenkomen, dient aan te tonen dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt voor de duur van het voorgenomen verblijf. Artikel 3bis van de Vreemdelingenwet bepaalt dat dit bewijs kan worden geleverd door het overleggen van een attest van tenlasteneming, waarin een natuurlijke persoon die over voldoende middelen beschikt en die de Belgische nationaliteit bezit of die gemachtigd of toegelaten is om voor onbepaalde duur in België te verblijven zich ertoe verbindt de kosten van gezondheidszorgen, verblijf en repatriëring van de vreemdeling te zijnen laste te nemen. In de mate verzoekster kritiek uitoefent op het feit dat personen met een tijdelijk verblijfsrecht geen dergelijke tenlasteneming kunnen ondertekenen, komt dit neer op een wetskritiek, waarover de Raad geen rechtsmacht heeft. Het feit dat de familie in België geen wettelijke mogelijkheid heeft om een geldige gelegaliseerde tenlasteneming te ondertekenen, stelt de verzoekster niet vrij van de verplichting om aan te tonen dat zij beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor de duur van haar verblijf en de terugkeer. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat onterecht of op onzorgvuldige wijze werd vastgesteld dat zij niet over de vereiste bestaansmiddelen beschikte. Verder merkt de Raad op dat in het kader van een wederkerig bestuursrecht, zoals in casu, er evenzeer een zorgvuldigheidsplicht rust op de verzoekster. (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoekster toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en zich te informeren over de voorwaarden tot binnenkomst en haar bestaansmiddelen aan te tonen.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat het in casu gaat om een situatie van eerste binnenkomst op het grondgebied. Zoals verzoekster in het middel zelf aangeeft moet daarbij niet getoetst worden aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. De Raad merkt daarbij op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt in beginsel betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Hechte familie- of gezinsbanden die niet kunnen gelijkgesteld worden met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zullen normaliter onderdeel uitmaken van het privéleven (zie EHRM 2 juni 2005, nr. 77785/01, Znamenskaya v. Rusland, par. 27 en de verwijzingen daarin). In casu blijkt dat verzoekster en haar moeder geen gezin vormen met hun familie in België; daarnaast is er geen sprake van bijzondere banden van afhankelijkheid tussen verzoekster, haar zus of haar schoonbroer in België. Voor zover verzoekster aanvoert dat er een positieve verplichting zou zijn om haar tot het grondgebied toe te laten omdat haar schoonbroer om medische redenen niet naar Venezuela kan reizen en haar hierdoor het contact met haar neven/nichtjes wordt ontzegd, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster haar neven/nichtjes niet zal kunnen ontmoeten. Er blijkt immers niet waarom verzoekster in de onmogelijkheid zou zijn om in de toekomst aan te tonen dat zij wél over voldoende bestaansmiddelen beschikt, of haar reisdoel en verblijfsomstandigheden te staven en te voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in de Vreemdelingenwet.

Het middel is niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat niet voldaan is aan de voorwaarde van een ernstig middel, volstaat om te besluiten tot de verwerping van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. VERHAERT